

Tišina u magli

Noć je progutala grad. Ulične svjetiljke treperile su, jedva osvjetljavajući uski put prekriven gustim slojem magle. Lišće je šuštal pod nečijim koracima, ali nikog nije bilo na vidiku. Samo koraci i težak osjećaj u zraku. Sjena je promicala među drvećem. Srce je ubrzano kucalo, a svaki zvuk postajao je sve glasniji. Aprilija je hodala sve brže, držeći ruke stisnute uz tijelo, kao da se može zaštititi od nečeg nevidljivog. Hladan zrak milovao joj je lice, dok joj se dah pretvarao u sitne oblake pare.

Iza nje – koraci. Uvijek u istoj ritmici. Zastane – oni stanu. Krene – oni ponovno slijede. Zvuk vlastitih koraka počeo je gubiti smisao, stapajući se s nekim dubljim, tamnijim ritmom. Pogledala je iza sebe. Magla je bila gusta, gusta poput teškog pokrivača koji skriva sve tajne. Udaljeni odsjaj svjetlosti bio je jedino što je mogla vidjeti. Ništa drugo. Samo praznina. Ali osjećaj... osjećaj da nije sama bio je prejak da bi ga ignorirala. Srce joj je bubnjalo u prsima. Počela je trčati, kroz uske ulice, preko kamenih stepenica, sve dalje i dalje. Magla se povlačila i vraćala, kao da je živa. Njeni koraci su odjekivali, sad poput bubnjeva, sad poput šapata. Napokon je stala, oslonila se na zid. Tišina. Tišina koja je parala uši. Udahnula je duboko i skupila hrabrost da ponovno pogleda iza sebe. Ovaj put nije bilo magle. Ulica je bila prazna, potpuno mirna. Ali sjena... sjena koja se nije mogla objasniti bila je tamo, nepomična, na rubu njezina pogleda. Aprilija je stajala, duboko udisala, pokušavajući prikupiti snagu. No, čudni osjećaj u grudima nije jenjavao. Gledala je praznu ulicu nadajući se da će čuti nešto, bilo kakav znak da je sve u redu. Zrak je bio gust, težak, gotovo neprobojan, a grad je bio poput labirinta u kojem su se svi izgledi gubili u magli. I dok je gledala u prazninu, ona se polako počela oblikovati. Na početku je bila samo nijansa, blijeda, nejasna figura koja je ulijevala tjeskobu, a zatim je iz nje izrastao oblik, gotovo ljudski. Ruke su se ispružile, korak za korakom, a prostor oko nje bio je sve tiši. Zadrhtala je. Ovaj put nije bilo magle koja bi je štitila. Sve je bilo jasno. Silueta je bila tu, nepomična, kao da je čekala. Strah je počeo rasti, poput nečega što nije mogla izbjeći, poput nečeg što ju je poznavalo. Koraci su ponovno počeli. Polako, oprezno, kao u škripi starih vrata. Aprilija nije mogla okrenuti pogled. Iako je sve govorilo da mora pobjeći, noge su joj bile preteške, kao da ih nešto drži. Pogledala je prema kraju ulice. Nigdje nije bilo izlaza. Samo zidovi, samo magla. Zatvorena je, bez izlaza. Njezin um je bio preplavljen, a svaki pokušaj da razjasni situaciju bio je beskoristan. A onda je shvatila. Ta silueta nije bila samo prijetnja. Ona je bila nešto

staro, nešto što je osjećala, nešto što nije mogla zaboraviti. Ta sjenka bila je dio nje, dio nečega što je ostavila iza sebe. Njezin um se vratio na stari put, na sve ono što je zaboravila – strahovi koje je ignorirala, prošlost koju je pokušala izbjeći. I dok je stajala pred tim oblikom, osjećajući svoju nemoć, shvatila je nešto strašno: ona nije bježala od nečega vanjskog, ona je bježala od sebe. Sjena je sada bila potpuno jasna, potpuno stvarna. Uživala je u toj tišini, u tom trenutku kada su sve iluzije srušene, kada nije bilo više što skriviti, kuda pobjeći. Tjeskoba ju je obuzela jer je znala da je nešto odavno nestalo, a sada se vraća. Zatvorila je oči, pokušavajući se osloboditi tog osjećaja. No, kad ih je otvorila, njezin odraz bio je tamo gdje bi inače bila sjena. I sama. Počela je hodati prema tom odrazu, bez svijesti o tome što će se dogoditi. Samo koraci, istovjetni, bespomoćni. Nekoliko trenutaka kasnije, sve je stalo. Zrak je postao teži, mirniji. Sjena je nestala, ali osjećaj straha i gubitka nije nestao. Niti jedan korak nije bio dovoljan da se izbjegne jer strah nije bio nešto što je mogla otjerati. On je bio prisutan. On je bio njezin.

I tako je ostala u toj tišini, bez riječi, bez objašnjenja. Jedino što je bilo jasno bilo je da je strah bio tu, u svakom njenom pokretu, u svakom dahu. I da nije bilo nijednog izlaza. Sjena se polako povukla, a ona je ostala, utopljena u magli, kao dio svega što je bilo i što je moglo biti.